

TÉMA: Otaku: forma seberealizace

AUTOR: Tereza Roubová

VEDOUCÍ BP: PhDr. Adam Horálek, Ph.D.

Práce autorky se věnuje tématu subkultury otaku a jejímu formování či respektive reflexi identity. Práce je rozčleněna do tří hlavních úseků, kdy v prvním se autorka věnuje vymezení pojmů, což ale z jejího pohledu znamená definování otaku pojmů. V žádném případě si zde autorka nedefinuje další důležité pojmy, se kterými dále pracuje, jakými jsou subkultura, identita apod. Těmto tématům je věnován menší prostor až ve druhé části, zvané metodologie výzkumu. Zde se autorka věnuje jak otázce identity, tak hlavně popisu a vstupu do terénu, reflexivně aetice, výzkumným otázkám a charakteristice výzkumného vzorku. Poslední část je analytická, ve které se věnuje autorka rozboru výsledků výzkumů perspektivou tří teorií – kulturních vzorců, sebe prezentace a subkultury, a uzavírá tuto část shrnutím výsledků této analýzy.

Samotná struktura práce se mi zdá velmi povedená. Na bakalářskou práci je zde neobvykle propojena teorie s analýzou výzkumného vzorku, což oceňuji. Na druhou stranu je tato část v porovnání k celku velmi krátká. Naopak nadbytečně rozsáhlou je úvodní pojmoslovná úvodní část, ve které autorka na jedné straně prokazuje hlubokou znalost terénu, který jí je blízký, neb je jeho součástí, ale současně poukazuje na neschopnost se odpoutat od této insiderské perspektivy, což je patrné i v dalších částech práce.

Mezi hlavní nedostatky práce bych uvedl tři aspekty práce: přílišná generalizace autorky, přílišné zaujetí (insiderství) autorky a slabá interpretační stránka. Autorka se neumí odpoutat od svého členství ve skupině a při její charakteristice, ale i definování, zkoumání a interpretování velmi často sklouzává k tomu, že závěry z ilustrativní, malé, náhodně vybrané a rozhodně ne reprezentativní skupiny generalizuje na celou populaci otaku. Tedy se dozvídáme, jací otaku (všichni, nejen zkoumaní) jsou či nejsou. Tento aspekt je v některých pasážích velmi patrný a působí proto spíše dogmaticky než vědecky. Zvolené tři teorie od Benedictové, Goffmanna a Hebdige jsou sice zajímavě zvolené, ale současně jen velmi povrchně uplatněné na získaný materiál. Nelze tvrdit, že by autorka teorie neaplikovala správně, ale pouze je využívá účelově a jen jimi spíše nastiňuje možný způsob studia, než že by toto studium reálně prováděla. V interpretaci se autorka musí ještě hodně zlepšovat.

Naopak mezi kladné stránky považuji formálně kvalitní zpracování práce, poctivou konzultaci práce, velký vhléd do problematiky, snahu o strukturování poznatků o skupině i pokusy o syntézu. Práce je doplněna plnými přepisy dvou vybraných rozhovorů, autorka poctivě cituje, a i když se jak v citování, tak i v gramatice nalézají chyby, je tato práce relativně dobře zpracovaná. Jen citace jsou občas trochu více nejasné a ve čtenáři vyvstávají otázky, zda se jedná o přímé citace či parafráze. Co se týče výsledků práce, autorka si na výzkumné otázky odpovídá a teoreticky je správně opírá.

Práci i přes výše uvedené nedostatky doporučuji k obhajobě a navrhuji známku C.